

Brussel — dicht bij ons — van 10 tot 14 September en de meeste landen maken zich op om hun stem te laten hooren. Uit uw bericht in het vorig nummer van dit *Tijdschrift* blijkt reeds, dat Duitschland zich laat gelden. De Belgische autoriteiten hebben uitgebreide maatregelen genomen; de bedoeling is op dit congres een zuiver wetenschappelijk stempel te drukken en vrijwel alle autoriteiten op het gebied der beroepsziekten nemen aan het congres deel.

Het eerste onderwerp is reeds zeer helangrijk: „Moeten de beroepsziekten van de bedrijfsongevallen gescheiden worden gehouden? Welke zijn de principieele verschillen?” Dan worden onder meer besproken: de beroepsziekten der oogen in verband met slechte verlichting, overmatigen arbeid, stof en vergiften; de vroegdiagnose van de chronische, sluipende intoxicaties en de naziekten welke daaruit ontstaan. Het zijn dus vraagstukken, die nauw verband houden met de algemeene kliniek.

Laat ons hopen, dat Nederland, dat tot heden niet veel aandacht aan de studie der beroepsziekten besteedde, niet langer achterblijve bij onze burenen.

Amsterdam, 17 Januari 1910.

L. HEIJERMANS.

RÖNTGEN-BEHANDELING DOOR LEEKEN.

De Nederlandsche Vereeniging voor Electrologie en Röntgenologie wenscht na te gaan, in hoeverre hier te lande het RÖNTGEN-onderzoek en de RÖNTGEN-behandeling berust in de handen van leeken.

Overtuigd zoowel van het gevaar als van het ondoeltreffende van de geneeskundige toepassing der RÖNTGEN-stralen door niet-geneeskundigen, acht zij het noodzakelijk hievmee de regeering in kennis te stellen, verwachtende zoodanige bepalingen te zien ontstaan, dat aan dezen misstand een einde wordt gemaakt.

Genoemde vereeniging rekenende op de medewerking van de collegae, verzoekt daarom een ieder die haar hieromtrent gegevens kan verstrekken, deze te willen doen toekomen aan den ondergeteekende, secretaris der vereeniging, Willemsparkweg 16, Amsterdam.

Amsterdam, 17 Januari 1910.

Dr. F. S. MEIJERS.

DE BERI-BERI GEËN INFECTIE-ZIEKTE.

Zooeven lees ik in het *Ned. Tijdschrift voor Geneeskunde* een door dr. VAN DER SCHEER geschreven aankondiging van „de mededeelingen uit het laboratorium te Weltevreden”; tot mijn leedwezen mis ik daarin, wat men zou mogen noemen . . . , „de clou”.

Het is immers van algemeene bekendheid, dat dit laboratorium zich steeds een bolwerk toonde van de beri-beri-infectionisten; nu was het mij verleden jaar reeds opgevallen, dat de onder-directeur dr. GRIJNS (in een voordracht voor de geneesheeren in Batavia gehouden) neiging genoeg vertoond had om te willen capituleeren; hij had zich nl. doen kennen als één, die niet meer zeker was van zijn zaak, zooals blijkt uit de volgende aanbaling:

„Wanneer u mij nu vraagt, of ik de beri-beri al dan niet voor een infectie-ziekte houd, dan kan ik u slechts antwoorden: „sub judice lis est” (de zaak is hangende). Want ook al gelukte het aan te toonen, dat *de invloed van de voeding op het ontstaan van beri-beri en scheurbuik nog veel grooter is (!)* dan wij nu reeds vermoeden (!) . . . dan was daarmee nog niet de mogelijkheid uitgesloten, dat wij met infectie-ziekten te maken hebben”.

Door mijn 22-jarigen beri-beri-strijd had ik genoeg menschenkennis opgedaan om uit deze woorden te durven besluiten, dat de man, dieze uitspraak, zèlf was beginnen in te zien, dat hem zelfs niet één stroohalmpje overbleef, om zich krampachtig aan vast te klemmen; en ik verbaasde mij dan ook geenszins, toen ik onlangs in een zéér geleerd artikel, handelend over „het ontbreken van antigeen en zogenaamde antistoffen bij beri-beri en kippenneuritis” (practische artsen slaan zoo'n artikel gewoonlijk over bij het lezen!) en geschreven door de heeren DE HAAN en GRIJNS de mededeeling verstoken zag, dat de algeheele capitulatie een voldongen feit was geworden. Ik keek echter wèl vreemd op, toen ik zag in welke bewoordingen zulks den geleerden volke kond werd gedaan; er stond: „reeds sedert jaren (!) zijn wij de meening toegedaan, dat de beri-beri niet is een infectieziekte en geen enkele waarneming werd ons tot nog toe bekend, die in staat was deze opvatting te wijzigen (!) Wij meenen dan ook geen gelegenheid te mogen laten voorbijgaan om zooveel mogelijk feiten te verzamelen, die als bewijsgronden voor die meening kunnen dienen” (!!!)

Ja, ik keek vreemd op, toen ik *dàt* las. Twee-en-twintig jaren lang heb ik de infectionisten op allerlei manieren bestookt, en nu zij voorgoed kamp moeten geven, nu durven twee hunner het voor te stellen, als zouden zij . . . de bewijzen verzameld hebben, die . . . ik opdiepte, en telkens weer tegen hunne meening wist te gebruiken.

Het speet mij dan ook des te meer, dat dr. VAN DER SCHEER in zijn aankondiging verzuimde ook maar met een enkel woord gewag te maken van „de capitulatie”; hij meende te mogen zwijgen over wat door mij als „de clou” van het jaarverslag, als . . . de *onder niet-gevonden antigeen en zogenaamde antistoffen verstoken* „clou” beschouwd wordt.

Het zal mij derhalve zéér aangenaam zijn, als de redactie van het *Tijdschrift* mij in de gelegenheid wil stellen op dezen clou alsnog het volle licht te doen vallen.

Amsterdam, 16 Januari 1910.

E. VAN DIEREN.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

BERLIJN. — **Aantal artsen in Duitschland.** Den 1sten October 1909 bezat Duitschland 31969 artsen, of 5.004 per duizend inwoners. Dit is een zekere vermindering, vergeleken met het bevolkingscijfer, tegenover 1908. In de eerstvolgende jaren is echter weder stijging te verwachten. In 1905 nl. was het aantal studenten in de geneeskunde gedaald tot 6032, en in 1909 weder gestegen tot 9239. In de groote steden wisselde de „Aerzedichtheid” (welk heerlijk woord!) sterk af. Duisburg had 3, Groot-Berlijn 12.4